

1er DE MAIG EN EL MON : AVENÇOS EN LA LLUITA OBRERA I ANTIIMPERIALISTA

Editorial

El 1er de Maig de 1972 ha transcorregut enmig d'una lluita aguda i dura de la classe obrera i de les forces progressives i revolucionàries de tota la terra contra l'imperialisme, contra els monopolis capitalistes, enemics de la pau i la independència dels pobles, de la democràcia i el socialisme.

Als primers rengles del combat per un món alliberat de l'opressió, de l'opressió i de la guerra, per un món on "per a tothom hi hagi pa i roses"

-segons la bella expressió de Karl Marx- estan situats avui els pobles d'Indoxina, el Vietnam heroic, on el 1er de Maig les forces populars alliberaven QUANG TRI, infligint una derrota esclatant als agressors ianquis i als seus lacais de Saigón.

Vietnam és el exemple més alligonador d'esperit combatent i revolucionari, d'utilització intel·ligent de totes les forces de lluita: política, militar, diplomàtica, ... Vietnam prova, enfront de l'estat imperialista més poderós i brutal, que si un poble, per molt petit que sigui, està decidit a ser lliure, a lluitar unit i sense regatejar sacrificis, la seva causa justa triomfa, suscitant una àmplia solidaritat.

Solidaris amb el Vietnam, els 14 estats socialistes, que, sota la bandera del marxisme-leninisme, han trencat la cadena imperialista, i on més de la quarta part de la humanitat està comprmesa en la complexa tasca històrica de crear una vida nova, constitueixen, malgrat les diferències que els separen, un poderós baluard antiimperialista en el qual recolza la lluita dels pobles pel seu alliberament.

Enfront del cruel sistema colonial de l'imperialisme s'alça i s'estén un moviment poderós de lluita per la independència nacional i la llibertat, en particular en els pobles del anomenat "tercer món", que a través de dures batalles s' enancipen del jou de l'

proletaris de tots
els països: uni-u-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 345

Barcelona, 8 de Maig, 1972

Preu: 5 pts

opressió econòmica, de l'opressió política i cultural.

A l'Europa dels monopolis, als països capitalistes desenvolupats, als vint-i-setze Estats Units i al Japó, on els assalariats constitueixen ja la majoria abrumadora de la població, el moviment obrer, el dels estudiants, intel·lectuals i professionals, adquireix una nova empenta revolucionària, s'estén i es coordina amb amplis sectors populars en lluita per la llibertat, pels interessos de les masses, per una democràcia autèntica per al poble, contra les tendències a la feixistització, inherents als governs monopolistes i que ara es revigolen. Així ho testimonien les grans vagues produïdes darrerament a Anglaterra i Alemanya, a França i Itàlia, i

fins i tot a països sotmesos a règims de dictadura feixista, com Grècia, Portugal i Espanya.

Les idees del Socialisme i el Comunisme i la convicció que l'enderrocament de l'imperialisme és una exigència històrica madura guanya cada dia nous sectors d'opinió, sobre tot entre la joventut, i planteja la necessitat d'aconseguir la més àmplia unitat d'acció antiimperialista, per davant de les diferències, unit en la seva diversitat de formes totes les forces socials i polítiques que, enfront del sistema inhumà i bestial del capitalisme, alen la bandera d'una nova civilització al servei de l'home, lliure de tota explotació i alienació.

Manifestació d'estudiants a Barcelona (Trav. de Gràcia), el 28 d'abril.
(Foto API)

PRIMER DE MAIG A CATALUNYA

A Catalunya en aquest Primer de Maig destaca especialment l'esperit unitari que ha presidit la seva preparació i commemoració. A Barcelona, la crida conjunta adreçada als treballadors per C.O. i altres moviments de masses va rebre el suport d'un manifest signat pel Comitè de Barcelona del nostre Partit i els organismes equivalents del MSC, el PSAN i la LCR. La COFPC i la Permanent de l'Assemblea de Catalunya també expressaren públicament el seu recolzament a la crida de les orga-

nitzacions unitàries dels treballadors. Al Baix Llobregat, a Girona, a Terrassa, a Sabadell, la unitat obrera i democràtica va marcar la commemoració d'un 1er de Maig que assenyalava un nou avenç en la lluita contra la dictadura, per la llibertat i el socialisme.

★ ★ ★

Heus aquí algunes de les notícies rebudes fins al moment de cloure l'edició. (v. pàg. 2 i 3)

1er DE MAIG A

AI BAIX LLOBREGAT

La celebració a Catalunya de la diada internacional del treball ha assolit enguany la forma més alta al Baix Llobregat.

La classe obrera d'aquesta comarca havia aconseguit darrerament unes grans mobilitacions reivindicatives i solidàries. Però això sol no explica l'èxit del Primer de Maig, que cal atribuir també a la preparació de masses a partir de les pròpies empreses.

El 16 d'abril es va celebrar al camp una reunió de la Coordinadora de les CC.OO. de la comarca a la qual van assistir un centenar de delegats de més de 32 empreses, de les Comissions de barri i dels estudiants. D'aquesta reunió cal destacar-ne el caràcter representatiu, doncs hi havia delegats de pràcticament totes les grans empreses, i el seu caràcter unitari; les delegacions de Pirelli (10 persones), Laforsa (5), Clausor (3) i Elsa (7), per exemple, es composaven d'obrers de les CC. OO., de les CC. de barri i d'altres no integrats en les unes ni en les altres, però tots units en una delegació única d'empresa. Cal destacar-ne també la decisió d'impulsar un treball d'explicació i de consulta a través d'assemblees envers les masses treballadores, i de tornar a reunir-se el diueneg seguint per a concretar els acords emanats de les empreses.

Es va establir un acord sobre els punts següents: solidaritat amb Vietnam i El Ferrol; lluites per reivindicacions pròpies; manifestació el 28 al vespre; sortides al camp i festes obreres el dia 1 de Maig; difusió de la orda de la Permanent de la C.O. Nacional de Catalunya.

Durant la setmana es van celebrar diverses assemblees i reunions, algunes de taller o de torn, d'altres de tota l'empresa. A la reunió general comarcal del dia 23 es va recollir l'adhesió sagrada dels obrers de la comarca, i els delegats d'algunes fàbriques van transmetre el compromís concret dels seus companys.

El dia 28 hi va haver assemblees i aturs a FERGAY (1 h.), PIRELLI (30 m.), F.MATA (15 m.), SIEMENS (vaga d'hores extra d'atendre i dissabte); ERMSA va fer dos aturs, el 27 i el 28, aconseguint evitar la suspensió de les deliberacions de conveni, un augment del 12 % sobre el salari base i la setmana de 44 hores; a FEMIERON, vaga de 5 hores el dia 29.

Hi va haver també assemblees i altres accions a d'altres empreses.

Al vespre, la força pública havia ocupat el lloc de concentració. De les fàbriques van sortir piquets d'observació que van donar la consigna d'anar a un altre lloc ja convingut, prop de les vivendes de la Siesena. S'hi van reunir més de mil persones, que van ocupar la calçada. Al capdavant anava una gran pancarta, d'una voravia a l'altra, que deia: 28 JORNADA DE LUCHA - ¡VIVA EL 19 DE MATO! hi havia d'altres pancartes i banderes roges. La manifestació va recórrer durant 1/2 hora diversos carrers, fins a topar amb la Guàrdia Civil, que va carregar disparant a l'aire. Van ser detingudes tres persones, alliberades la mateixa nit.

A la mateixa hora, al Prat, es produïa la primera manifestació d'aquests anys, amb la participació d'unes 200 persones.

ALTRES ACCIONS del 1er de MAIG a CATALUNYA BARCELONA

Els estudiants van tenir una de les participacions més destacades. La preparació de la Festa del Treball es va fer amb molta propaganda i assemblees els dies anteriors, que van motivar enfrontaments violents amb la policia. Aquesta va disparar a l'aire a Filosofia i Econòmiques.

El dia 28 el matí 1.500 estudiants es van manifestar a la Gran Via, prop de la Universitat, tallant la circulació. Una gran bandera roja havia estat penjada a una de les torres. Des d'Aribau-Londres va manifestar-se prop d'un miler per Travessera de Gràcia fins a Gala Placídia.

Anteriorment, la força pública havia desallotjat els estudiants de Filosofia (Pedralbes) i hi havia hagut enfrontaments davant Arquitectura.

Atur parcial de 1/2 hora el 28 a R.Olivetti, després de 3 dies de boicot total als menjadors. Assemblees a SEAT, Catex, Costa i Font (amb manifestació interior), Hospital de St. Pau, Telefònica, Pegaso (Zona Franca i Sagrera). Atur d'una hora i mitja a Cometsa. Assemblees a Faena, Caja Hispana de Previsió, Central de Seguros.

Al carrer Sòcrates totes les obres de la construcció van parar el 28.

Al Barri de la Mina una bandera roja va estar penjada 3 dies dalt d'una grua.

Nombroses petites manifestacions pels barris (Hospital, Gràcia, Camp de l'Arpa, Clot, etc.) i concentració d'alguns milers de persones als volts de la Pl. Catalunya a les 8 del vespre.

VALLÈS

Bellaterra

Vaga de 24 hores dels obrers de la construcció de l'Autònoma, com sempre a l'avantguarda.

Sabadell

Aturs a les obres del Polígon de Can Deu. Manifestació d'un centenar, el 28, a Can Rull. Sortides al camp, uns 200 joves el 30 i unes 150 persones el dia 1; concentració d'unes 400 a Can Oriach el dia 1 de Maig.

Terrassa

Manifestació d'uns 250 el 28 a l'Av. Jaquard. Algunes assemblees de fàbriques. Sortida al camp (St. Miquel de Corneres) d'un miler de persones, que es reuneixen en assemblees; la tornada, entrant en la ciutat, manifestació.

St. Cugat

Manifestació silenciosa d'unes 600 persones, convocada per la C.O. de Condiesel, els estudiants de l'Autònoma, la Comissió Cívica i la de Solidaritat; diòlta brutalment.

LA LLAGOSTA:- Manifestació d'uns 40.

GIRONA

Manifestació el 28 de prop de 100 persones a la Pl. Catalunya.

LLEIDA

Concentració d'unes 150 persones. Algunes van manifestar-se formant un esp de manifestació; sense detencions. El dia 1, sortida al camp.

MATARÓ

Concentració el 28 de més de 1.000 persones a la Pl. Sta. Anna; es orida; hi ha detinguts.

CATALUNYA

BADALONA

Assemblees a ESESA, FECSA i COPISA. Aturs als tallers de Tele/Expres. Manifestació d'un centenar el 28 i sortida al camp (St. Geroni) el dia 1.

MANRESA

Assemblea el 28 a Pirelli, Bertrán y Serra i Lemner.

Més enllà de l'Ebre i entre els emigrants

La combativitat i la unitat dels treballadors marquen la celebració de la Festa del Treball a tota Espanya i entre els emigrants.

La agència informativa oficial CIFRA, que ha ignorat o reduït desvergonyidament les accions del 28 d'abril i del 1er de Maig, ha fet allusió a aturs, manifestacions, xocs de la policia amb obrers i estudiants, etc., a Madrid, València, Pamplona, Saragossa, San Sebastián, Pasajes, Rentería, Bilbao, Vigo i El Ferrol.

La Glorieta d'Atocha —on les CC. OO. i d'altres organitzacions havien cridat els treballadors de Madrid a concentrar-se el 1er de Maig— fou envoltada per un dispositiu policíac impressionant arreu fins les dents. Van resultar més de 70 detinguts i nombrosos ferits i contusionats de l'operació, la qual no va poder impedir, d'altra banda, que es produïssin manifestacions a Vallecas, Atocha, Cruz de los Caños i Palomares, "punts clàssics" —deia el cronista d'EL CORREO CATALAN— de crits, cops, carreres i detencions quan l'any arriba a aquestes altures".

Els diaris han parlat de desenes de detencions a Saragossa, Pamplona, València, Rentería i d'altres llocs, on la policia va intervenir també dràcticament per a impedir o dispersar manifestacions d'obrers i estudiants.

Al Ferrol la força pública va atacar els treballadors de la "Basán" que van concentrar-se davant el bisbat amb grans retrats dels seus companys Amador Ruiz Rodríguez i Daniel Nebela Sánchez, assassinats recentment per les forces represives franquistes.

AFIRMACIO OBRERA al "Price"

El 28 d'abril, el mateix dia que les COMISSIONS OBRERES havien convocat a la lluita a les empreses per a celebrar el 1er DE MAIG, els feixistes de la CNS van preparar un míting sota el rètol d'"afirmació sindicalista". Així va començar, efectivament, l'acte, però de significatiu que els oradors es veiessin obligats a fer desagògia entorn de reivindicacions obreres que ells mateixos traïen cada dia, com a fidels servidors dels capitalistes i de la dictadura.

Havia enviat invitacions als càrrecs sindicals de tota la "província" de Barcelona, amb un criteri selectiu: molts dirigents obrers coneguts no n'havien rebut. Però, malgrat la selecció, avui ja no és possible de trobar milers d'"adictes". A la sala, juntament amb la classe verticalista, hi havia nombrosos altres sindicals honestos, que en el curs de l'acte van demostrar que no són "massa de sanibora" de la CNS, sinó representants dels seus companys de treball que poden esdevenir part activa de la lluita si l'avantguarda és capaç de jugar el seu paper dirigent a través d'una política audaç i intel·ligent d'utilització de les possibilitats legals basada en una gran confiança en la capacitat de lluita de les masses.

Es van produir per part del públic diverses interrupcions als discursos dels jerarques verticalistes, sobre tot al del "jefe" feixista de la CNS de Barcelona, Sofias Humbert. Al final, una treballadora va pujar a la tribuna, davant la sorpresa dels verticalistes, i va desamar la paraula tot agafant el micròfon. El pànic feixista a la llibertat d'expressió es va tornar a posar de

manifest: el micròfon va ser desconnectat, els altaveus van difondre música a alta potència i els feixistes van intentar de fer recular la treballadora. Els milers de treballadors que omplien el local van exigir aleshores, cridant: "QUE PARLI!", "VISCA EL 1er DE MAIG!", "LLIBERTAT!", i van començar a destrossar les pancartes de la CNS i els periòdics que els verticalistes havien distribuït per tota la sala. Un grup de treballadors va pujar a la tribuna per a protegir a la noia. Això va provocar l'abandó precipitat de la presidència per part dels jerarques, i la sala va quedar en mans dels treballadors, els quals van transformar l'acte en un acte d'autèntica afirmació obrera i de demanada pública de la CNS. Després van sortir tots junts, per tal de protegir els dirigents obrers que havien ocupat la presidència.

Una vegada més es va provar la incapacitat del règim per a impedir l'acció de masses. En el local i als voltants hi havia molta policia (és a dir, desconfiaven malgrat la selecció). Però no van poder impedir res del que va passar. Un de la Social que va voler intervenir a l'interior del local, va ser embolicat amb una de les pancartes.

En definitiva, va ser un acte de clara afirmació obrera, que s'inscriví brillantment en la celebració del 1er DE MAIG, que té una gran significació política i que subratlla una altra vegada les exigències que al moment present planteja a l'avantguarda: comprensió política de la situació i de les seves enormes possibilitats, confiança en les masses, esperit d'iniciativa.

AUDACIA!

A l'estranger, les organitzacions del P. C. d'Espanya i els amics de la nostra lluita van organitzar el 30 d'abril mítings de protesta contra el crim del Ferrol, i de reconeixement als actes de commemoració del 1er de Maig a Espanya en més de trenta ciutats de França, Bèlgica, Suïssa, Alemanya Federal, etc. Fins a la llunyana Austràlia hi va haver un míting de solidaritat amb la lluita dels nostres pobles. En el curs d'aquests mítings

es va escoltar un discurs de Dolores Ibárruri, gravat en cinta magnetofònica. Santiago Carrillo va parlar a Frankfurt davant més de vuit mil treballadors espanyols.

La dictadura no ha aconseguit impedir que la commemoració del Primer de Maig hagi constituït a Espanya i entre els espanyols residents a l'estranger una afirmació rotunda de la voluntat dels treballadors del nostre país d'agregar amb el feixisme i l'exploitació, de conquistar la llibertat i edificar una societat més justa.

Els capdavanters d'Albatarrec

El règim franquista, anticamperol per la seva naturalesa de classe salgrat la seva demagògia per a demostrar el contrari, ha tornat ha posar en evidència aquest caràcter a propòsit del moviment iniciat pels camperols d'Albatarrec (Segrià) contra la nova modalitat de la Seguretat Social Agrària, que ha expressat el clamor dels homes de la terra de tots els reconos de Catalunya i de la resta d'Espanya.

L'actual modalitat de la S.S.A., modificada sense la participació de camperols autènticament representatius, segueix essent injusta i reaccionària, com la precedent. La quota s'estableix en un 25 % sobre el líquid imposable i en un 75 % sobre les "peonades tèriques", tant si es utilitzada com si no es d'obra assalariada. Segueix essent, doncs, discriminatòria en el pagament, car no es paga segons el nombre d'obres ocupats, com a la indústria i als serveis, i també en els beneficis, doncs no hi ha equiparació per als obrers agrícoles en les assegurances d'atur i els pagessos que treballen personalment la terra, tot i pagar la quota i no tenir assalariats al seu servei, no tenen cap dret a res.

La finalitat n'és claríssima: els propietaris petits i mitjans, els arrendataris modestos, parcors o sanovers que no utilitzen ma d'obra alièna, són els qui han de pagar el compte dels latifundistes que exploten centenars i milers d'obres agrícoles. Aquesta és la justícia feixista.

Els pagesos d'Albatarrec, segurs de tenir la raó i el suport popular, han plantejat el problema clarament: "No volem que ens sigui arrabassat impunement el fruit dels nostres esforços". Han afegit: "Som obrers de nosaltres mateixos i la S.S.A. no ens assegura res de res". I han afegit: "Les nostres reivindicacions estan basades en unes aspiracions plenament humanes i, per tant, ens neguem com un sol home a pagar mentre no siguin tingudes en consideració."

Aquestes reivindicacions "representen el sentiment de la totalitat, o gairebé, dels pagesos", escriu EL CORREO CATALAN. Ho posa en evidència l'eco de la premsa, els escrits de camperols de diversos pobles, la posició de presidents de la Germandat i fins i tot d'alcaldes, i LA RECENT NEGATIVA A PAGAR LA QUOTA DE 28 PAGESOS D'ARTESA DE LLEIDA I El problema ha aparegut novament, i amb força, a Girona; sorgeix a la Terra Alta i a d'altres indrets.

Els jerarques han pressionat per tots els mitjans a Albatarrec: 70 d'ells han rebut anàncies d'embarcament. Però s'han unit encara més estretament. El president de la COSA de Lleida, Nadal, un industrial designat a dit, ha anat a intimidar-los. Però a l'assemblea de la Germandat un pagès li ha re-

placat: "Han dit de nosaltres que som valents. De valents no en som, el que passa és que tenim motius que ens fan sentir forts, perquè les nostres reivindicacions estan fonamentades en la veritat i la justícia". I el president va haver de marxar escorregut.

Davant la fermesa camperola i la por que s'estenguí l'exemple, els jerarques feixistes es veuen obligats a fer concessions. Proposen d'estendre els beneficis de la S.S.A. als propietaris, arrendataris i parcors que conreen la terra de forma directa o personal fins a un líquid imposable de 25.000 ptes. (i no de 15.000 com ara) i equiparar les peonades tèriques de l'oliverar de Les Garrigues i la Segarra Baixa al conreu de cereal de secà. Els jerarques de Madrid han contestat que l'elevació fins a 25.000 ptes. haurà de valdre "no sols per a Lleida, sinó a nivell nacional, recollint el parer de moltes organitza-

cions agràries". Això subratlla l'abast de l'acció aparentment modesta iniciada pels homes d'Albatarrec. És clar que no és possible de fiar en la paraula, que pot ser una manera de donar llargues a l'assumpte. Però això indica que l'acció ha fet el seu efecte, i ara cal dur-la fins al final per acabar amb el tracte injust i discriminatòri aplicat als camperols, com si fossin homes de segona categoria.

Els homes de la terra d'Albatarrec, juntament amb els d'Artesa, són un exemple d'iniciativa, voluntat i fermesa, d'afany de justícia i humanisme. Als altres pagesos els correspon de recollir el seu exemple, organitzar-se, recolzar-los i estendre la lluita contra l'actual S.S.A. i per les reivindicacions més sentides. Per als homes del camp ha arribat el moment d'arreglar-se amb els altres lluitadors per la llibertat i la democràcia.

UNA DOBLE EXPLOTACIÓ : l'augment del cost de la vida

L'augment constant del cost de la vida anul·la les millores econòmiques que els treballadors arrenquen i redueix encara el nivell de vida d'aquests perquè en aquest període la seva progressió és molt superior a la dels salaris i sous.

El 29 d'abril EL CORREO CATALAN publicava una relació de preus a l'engròs del Servei de preus i mercats de la Delegació de Barcelona del Ministeri d'Agricultura en la qual figura la comparació amb els preus de la setmana anterior. En les fruites i verdures es donaven augments d'un 10, d'un 20 per cent i, en algun cas, quasi d'un 50 % (mongetes extrafines de Cambries).

Tots saben que els productes del camp tenen oscil·lacions de preus segons les temporades o a conseqüència dels agents climatològics; però quan l'augment és general per a tots o quasi tots els articles i quan això succeeix una setmana, i l'altra, i constantment, i quan no són solament els productes del camp que s'encareixen sinó totes les coses i serveis que necessites per viure, ja no es pot parlar d'oscil·lacions de temporada ni de circumstàncies conjunturals.

A finals d'abril els diaris deien que el ministeri d'Indústria estava estudiant l'ajustament de les actuals tarifes elèctriques. El preu de l'electricitat pujarà, doncs, un altre cop. A Madrid s'ha anunciat la pujada del viatge en Metro de 3 ptes a 4'50. Un cinquè per cent! L'experiència ens diu que el de Barcelona no trigarà gaire a seguir-lo. "La Vanguardia" del 13-4-72

deia: "En plena eufòria de la Llei d'Educació -amb la seva prosesa de gratulació encara que a llarg termini- les famílies espanyoles contempen com l'ensenyament -autoritzat pels organismes oficials a un augment del 14 %- ha superat ja en la pràctica el 50 per cent".

La continuu elevació del cost de la vida és l'inevitable resultat de la política d'un règim al servei dels grans monopolis espanyols i multinacionals. Singularment les produccions bàsiques, com el ferro i l'acer, el carbó, l'electricitat i el gas, els carburants, la indústria pesada, etc., l'augment dels preus de les quals repercuteix en tots els productes, estan en mans de l'oligarquia dominant que dicta els preus com li sembla, que utilitza els recursos de l'Estat en el seu exclusiu profit i obté, a costa de la ruïna del país, taxes de benefici tres o quatre vegades superiors a les que obté el capitalisme en els països més desenvolupats.

No ens podem estar de citar el que Joaquim Reig Abbiol, president de "Material y Construcciones, S.A.", va dir en la junta general d'aquesta societat: que l'accionista havia obtingut per la seva inversió, el 1971, un 28 % lliure de despeses i gravàmens.

La lluita contra l'encariment de la vida, és a dir, contra la reducció real del salari, contra la doble explotació, està impficta ja en la reivindicació de salaris i sous més elevats; però convé de donar-li una entitat concreta en el plantejament de les reivindicacions dels treballadors exigint l' (segueix a la pàg. 5)

LA UNIVERSITAT AMB VIETNAM I CONTRA L'IMPERIALISME

Responen a la crida de la Conferència de Versalles, les universitats de Barcelona han celebrat la setmana de solidaritat amb els pobles d'Indoxina, font-ne una setmana antiimperialista. A tota Catalunya hi ha hagut molts altres actes que responen a la mateixa crida, afavorits per l'entusiasme despertat per l'acapladora i victoriosa ofensiva de les forces patriòtiques. Però els actes de les universitats mereixen un èssent especial pel seu volum i per la riquesa dels seus plantejaments, malgrat les seves febleses.

Durant la setmana i els dies de preparació, els centres van ser inundats de propaganda antiimperialista: octavetes, cartells, banderes. Es van realitzar diversos actes de facultat i assemblees de curs, i tres actes a nivell de tot el districte.

El dimarts 18 (Ciències, Central) es va parlar de Cuba i d'Angela Davis, amb l'assistència d'una centenara d'estudiants i la participació de professors. El dimecres 19 (Medicina, Autònoma) es va parlar de solidaritat activa amb el Vietnam, amb participació d'un setge i un periodista. Hi assistien uns 700 estudiants. La policia va entrar a la facultat, interrompint l'acte. A la sortida, uns 200 es manifestaren per Av. Gaudí, Còrsega, etc., amb una pancarta que deia:

FRANCO-NIXON: ASSASSINS!

Va ser creada una bandera inauque i la policia va ser repel·lida a cops de pedra i de "còctol Molotov".

El divendres 21 (Econòmiques, Cen-

(ve de la pàg. 4)

tral) es va parlar de les inversions estrangeres a Espanya, amb l'autorització del degà i la participació d'un professor. Hi havia més de 500 assistents. A la sortida, un grup d'un centenar de manifestants llença pedres contra els aparadors dels locals d'algunes companyies inauques (ITT, Standard i Ford).

En aquests actes els estudiants han tingut l'encert de presentar l'imperialisme no sols com una calamitat llunyanca contra la qual convé de manifestar una solidaritat moral i política, sinó també com una calamitat ben pròxima que perjudica el nostre país sota la forma de bases militars agressives, de colonialisme econòmic, de suport polític a una dictadura terrorista i decrepita, de suport econòmic a la Llei d'Educació (finançada pel Banc Mundial), etc.

La solidaritat amb els pobles d'Indoxina no es limita a una solidaritat ideal; és la convergència en la lluita contra un mateix enemic. I la millor contribució que podem aportar a la lluita antiimperialista i a l'alliberament d'Indoxina és l'enderrocament del franquisme, la conquesta de la llibertat i la marxa cap al socialisme.

El dimarts 18 (Ciències, Central) es va parlar de Cuba i d'Angela Davis, amb l'assistència d'una centenara d'estudiants i la participació de professors. El dimecres 19 (Medicina, Autònoma) es va parlar de solidaritat activa amb el Vietnam, amb participació d'un setge i un periodista. Hi assistien uns 700 estudiants. La policia va entrar a la facultat, interrompint l'acte. A la sortida, uns 200 es manifestaren per Av. Gaudí, Còrsega, etc., amb una pancarta que deia:

FRANCO-NIXON: ASSASSINS!

Va ser creada una bandera inauque i la policia va ser repel·lida a cops de pedra i de "còctol Molotov".

El divendres 21 (Econòmiques, Cen-

(ve de la pàg. 4)

escala abbil com ho fan ja les Comissions Obreres. A més a més, convé que aquestes estenguin i coordinin l'acció per combatre l'augment de preus amb altres organitzacions de masses. És un objectiu profundament popular que permet una àmplia mobilització, en la qual les dones tenen un destacat paper a jugar, com ja palesen diverses experiències de boicot als mercats i altres accions de protesta.

Ende més, en la lluita contra l'encariment de la vida els treballadors assalariats trobaran nombrosos aliats en altres capes que són igualment víctimes de la capacitat de l'oligarquia, com els petits comerciants, industrials i propietaris pagesos que també, com a consideradors, han de pagar cada dia preus més elevats, al mateix temps que veuen minvar el volum de les vendes o reduir el benefici de les seves produccions, que viuen esclafats pels impostos mentre que es decreten generoses desgravacions per a segons quins i als quals no arriben ni les escorrialles de l'àpat dels grans capitalistes i dels grans terratinents.

El conflicte arrenca de la vaga del professorat, a conseqüències de curs, reclamant la retirada de la força pública de la facultat. El Govern no sols no va accedir a la reclamació, sinó que va actuar de forma canallesca exigint els noms dels qui havien votat a favor de la vaga. Això va unir encara més els professors entre ells. En diàrit el degà Sr. Polo, degut en part a les contínues agressions policiaques, la Junta de Facultat va elegir pel càrrec al Sr. Manuel Jiménez de Parga. El Ministeri no acceptà l'elecció degut a l'anífrang quisme reconegut de Jiménez de Parga, declarà la qüestió "matèria reservada" per impedir que la premsa en parlés i intentà maniobrar. Però la Junta es va mantenir unida i el rector no va trobar ni què que acceptés el càrrec.

Solució:

Estudiants i professors units contra la dictadura

La crisi del franquisme a la universitat ha entrat aquest curs en una fase decisiva, caracteritzada per un enfrontament cada vegada més clar entre professorat i règim, per una convergència cada vegada més sòlida entre estudiants i professors.

Hi ha dues causes importants d'aquest fet. En primer lloc, la degradació insostenible de la vida universitària a causa de l'ocupació policiaqua dels centres. En segon lloc, la formació del front reivindicatiu dels professors no numeraris, autèntic "proletariat docent" de la universitat, l'acció d'aquestes dues causes es barreja i interpenetra, lligant-se amb la pressió de les masses d'estudiants.

La Facultat de Dret de la Universitat central de Barcelona ens en dona l'exemple més desenrotllat.

El conflicte arrenca de la vaga del professorat, a conseqüències de curs, reclamant la retirada de la força pública de la facultat. El Govern no sols no va accedir a la reclamació, sinó que va actuar de forma canallesca exigint els noms dels qui havien votat a favor de la vaga. Això va unir encara més els professors entre ells. En diàrit el degà Sr. Polo, degut en part a les contínues agressions policiaques, la Junta de Facultat va elegir pel càrrec al Sr. Manuel Jiménez de Parga. El Ministeri no acceptà l'elecció degut a l'anífrang quisme reconegut de Jiménez de Parga, declarà la qüestió "matèria reservada" per impedir que la premsa en parlés i intentà maniobrar. Però la Junta es va mantenir unida i el rector no va trobar ni què que acceptés el càrrec.

Solució:

mentrestant, el 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

Tancar indefinidament la facultat.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

El 3 de maig es reunien professors no numeraris de tots els centres de Barcelona i decidien donar a la vaga durant dos dies (9 i 10) per reivindicacions laborals pròpies (estabilitat del contracte, augment de sou i inclusió en la Seguretat Social), repetint-la els dies 16 i 17 per les mateixes reivindicacions i d'altres de polítiques: obertura de Dret, representació paritària a les Juntes, retirada de la policia de la universitat i llibertat d'expressió, de reunió i d'associació.

LA CATALUNYA OBRERA AMB EL FERROL

A finals d'abril una delegació de les CC.OO. de Catalunya va anar a Galícia a lliurar la suma de 199.895'50 pts - recollida pels obrers de diversos llocs de Catalunya- i a expressar directament la solidaritat de la classe obrera de Catalunya amb les víctimes del Ferrol, els seus familiars i tots els treballadors de Galícia. Un dels membres de la delegació ens parla de l'entrevista amb la Coordinadora de les CC.OO. de Galícia, en la qual figuraven obrers de la BAZÁN.

● No ens van reunir al Ferrol perquè es avui una ciutat pràcticament ocupada per les forces repressives.

TREBALL: QUINS DETALLS NODS VAREU RECOLLIR DELS FETS DEL FERROL ?

● La primera actuació de la policia que va escalfar els ànims va ser el 9 de març. Feia alguns dies que la Basán estava en vaga. Aquell matí es van concentrar a l'esplanada de la fàbrica i van seure a terra. L'empresa va cridar a la policia, que va entrar i va envoltar els obrers. Havien tancat totes les sortides excepte una petita porta. Quan van carregar brutalment, la gent, en fugir, s'aglomerava en aquesta porta, i es van produir molts contusions, trepitjats i ferits emig d'un pànic indescriptible. Va ser una salvatjada que va indigir nos tothom.

T:-CON VA ANAR L'AGRESSIO POLICIACA QUE

VA PROVOCAR LES DUES MORTS ?

● L'endemà l'esplanada estava ocupada per la força pública, i els obrers es van dirigir a una plaça de la ciutat. Hi eren pràcticament tots. La policia va atacar a sang freda, per dissoldre la concentració, disparant. Quan es van sentir els primers trets, els dirigents cridaven que eren bales de goma, per tranquil·litjar la gent. Però aviat es va adonar tothom que eren bales de veritat, perquè van caure els morts i una multitud de ferits. Duen que llavors els obrers es van tornar furiosos d'indignació. En un no res van fer una barricada enorme, amb alguns autobusos, però la indignació era tal que alguns obrers van saltar per damunt de la barricada per atacar la policia, desafiant les bales sense por... I VAN PER RETROCEDIR LA POLICIA: els policies van pujar als cotxes i van marxar a corre cuita !

T:- COM ES QUE VA SER TAN FULMINANT LA REACCIO CIUTADANA ?

● La nit abans s'havia reunit la C.O. local. Els dirigents obrers estaven alertats, i això va ajudar. Però va ser decisiu el comportament dels propis obrers de la Basán, els quals després de l'atac policia, es van repartir espontàniament per tota la ciutat en piquets, explicant els fets de porta en porta, per fàbriques, tallers, comerços, bars.

T:- LA REACCIO DELS COMERCIANTS EN TAN-

CAR LES BOTIGUES, VA SER PER SOLIDARITAT O SIMPLEMENT PER POR ?

● Deien que per solidaritat, que mostra vend indignació contra la policia. El fet és que després la força pública anava de comerç en comerç exigint que obrissin, sota amenaces brutals, però la majoria de comerciants no van cedir. Va ser la vaga general de tota la població. Al capvespre els carrers estaven totalment deserts.

T:- QUINA ES ARA LA SITUACIO REPRESSIVA A LA "BAZÁN" ?

● Espantosa. Hi ha 54 detinguts al Ferrol, dels quals 17 són enllaços de la Basán. La factoria està ocupada militarment per la Marina i la policia i Guàrdia Civil. Han instal·lat una comissaria de la BPS a la fàbrica mateix. Si passa alguna cosa -per exemple, si apareixen octavetes- la Social agafa algun obrer, l'interroguen i li donen palliesses allí mateix. Tot i així l'esperit de lluita no defalleix, és admirable. El dia 21 tota una secció va parar; és a dir, no van anar a la feina, doncs una vaga de braços caiguts a la mateixa fàbrica és impossible. A més, segons he sentit per Radio Espanya Independent, s'han manifestat pel carrer per celebrar el 10^è de Maig, amb grans fotos dels dos obrers morts. Duen que a Galícia no havia pagat res de semblant. NO ES POSSIBLE OBLIDAR-HO, I HEM DE FER QUE LA SOLIDARITAT DE CATALUNYA SEGUÏXI ENDAVANT.

COLPEGEM LA DICTADURA AMB ACCIONS DE MASSES

Terrassa

manté emprisonats a la Model de Barcelona a disposició de les autoritats militars amb l'amença d'un Consell de Guerra.

L'opinió democràtica de Terrassa aixeca la més indignada protesta contra aquesta nova injustícia del règim i exigeix l'alliberament immediat dels lluitadors antifranquistes emprisonats.

Continuant la repressió, diversos joves de la barriada de les Arenes, han estat detinguts i maltractats pels torturadors conanats per Alvaras, cap de la Brigada Político-social de Terrassa. Dos sacerdots d'aquesta barriada han estat, també, detinguts. Aquests i els joves han estat alliberats per l'acció i la protesta dels treballadors i el poble.

Després d'aqueixes detencions hom es pregunta: ¿Qui ha destruït el monolit de "La Barata" ? ¿han estat els grups feixistes o la mateixa policia que cercava d'intensificar la repressió ? Si això és així, a ningú li estranyaria, car aqueixos són els mètodes tradicionals de provocació policia

contra el moviment obrer i democràtic, Aqueixa practica és tan vella com l'existència del moviment revolucionari.

Si els autors de la destrucció del monolit i de l'explosió posterior al local dels sindicats verticals, han estat antifranquistes desitjosos d'acabar de cop i volta amb el règim franquista, hem de dir-los amb tota claredat: En les condicions actuals NO ES AMB ACCIONS DE VIOLENCIA INDIVIDUAL, NI AMB ACCIONS ATILADES DE LES MASSES COM S'ACARA AMB EL REGIM FRANQUISTA, car aquestes són utilitzades pel règim com a pretext per a intensificar la seva política repressiva, per a justificar les provocacions policiaques contra els deboraters i revolucionaris.

L'única via per acabar amb la dictadura passa per les mobilitzacions massives a les empreses, en els centres de treball, a les barriades, passa per la necessària unitat d'acció de totes les forces obreres i antifranquistes interessades en liquidar la dictadura i conquerir la llibertat i la democràcia.

El règim franquista dividit i desgastat per l'auge de la lluita popular, sentint-se mancat del recolzament de forces i institucions que han estat el seu principal suport durant molts anys, tracta, mitjançant la repressió, de frenar l'avenç de la lluita de la classe obrera, de les forces de la cultura i de la pagesia per la conquesta dels seus drets i de la llibertat.

Es per això que, amb el pretext de la destrucció del "Monumento a los Caldos", de "La Barata", les forces repressives han detingut, dies abans del 10^è de Maig, els treballadors Gordillo, Cadafalch i Mocholí i, sense la més petita prova de cap delictes, els